

Twee Nederlandse studentes vieren uitbundig vakantie op de Antillen.
Totdat een van hen verdwijnt...

SUZANNE
● VERMEER

Bon Bini Beach

Over het boek

Lilian en Dominique, twee Nederlandse studentes, gaan met vakantie naar de Antillen waar de vader van Dominique een huisje heeft dat hij af en toe voor zaken gebruikt. Het belooft een geweldige tijd met veel feesten, luieren en shoppen te worden. Maar niets is minder waar. Tijdens een heftige avond uitgaan, verliest Dominique haar vriendin uit het oog...

Als ze de volgende ochtend met een kater wakker wordt, is Lilian nog steeds niet terug. Waarschijnlijk is ze met iemand meegegaan en Dominique wacht het rustig af. Pas als ze 's avonds nog steeds niets van Lilian heeft gehoord en steeds haar voicemail krijgt, begint Dominique zich echt zorgen te maken. Het lijkt erop dat Lilian echt is verdwenen...

De pers over Suzanne Vermeer

'Wie ooit één vrouwenthriller gelezen wil hebben, is met dit boek goed af.'
– NRC.NEXT over ZWARTE PISTE

'Het boek leest als een trein.' – CHICKLIT.NL over ALL-INCLUSIVE

'**** De laatste bladzijden zijn zo spannend, dat je bijna vergeet adem te halen.' – VIVA over DE VLUCHT

'Met *Cruise* bewijst de auteur definitief haar kwaliteiten.' – EZZULIA.NL over CRUISE

'Voor fervente wintersporters is dit boek een aanrader.' – DE TELEGRAAF over APRÈS-SKI

'****' – GRAZIA over DE SUITE

Over de auteur

Suzanne Vermeer is het pseudoniem van de in juni 2011 overleden auteur Paul Goeken. In 2002 debuteerde hij met zijn eerste thriller onder zijn eigen naam. Na vier titels ontstond het idee om daarnaast andere boeken onder pseudoniem uit te brengen. *All-inclusive* (2006) was het eerste boek op naam van Suzanne Vermeer en werd meteen een bestseller. Ook voor de volgende boeken waren de reisbranche en het toerisme het uitgangspunt en inmiddels is dat het unieke handelsmerk geworden voor deze ijzersterke vakantiethrillers. Alle titels (*All inclusive*, *De vlucht*, *Zomertijd*, *Cruise*, *Après-ski*, *De suite*, *Zwarte piste* en *Bella Italia*) zijn in de bestsellerlijst terechtgekomen. De zomerthriller *Cruise* (2009) werd genomineerd voor de NS Publieksprijs 2010. *Noorderlicht* is het laatste Suzanne Vermeer-boek dat Paul Goeken zelf geschreven heeft.

Van dezelfde auteur

All-inclusive
De vlucht
Zomertijd
Cruise
Après-ski
De suite
Zwarte piste
Bella Italia
Noorderlicht

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Colofon

© 2012 Suzanne Vermeer

© 2012 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

Omslagbeeld

Ralf Schultheiss/Corbis

Omslagontwerp

Wil Immink Design

ISBN paperback 978 94 005 0169 0

ISBN e-book 978 90 449 6858 3

NUR 332

Suzanne Vermeer

Bon Bini Beach

A.W. Bruna Fictie

1

‘Goedemorgen, Do. Sorry dat ik je zo vroeg bel, maar ik moet zo naar New York.’

Met moeite deed Dominique Werner haar ogen open. Na het feest van de vorige avond had ze nog niet het idee dat ze de wereld alweer aankon. Ze gaapte zo hard dat het bij haar oren kraakte en rekte zich uit, terwijl ze haar mobiel tussen haar hoofd en haar schouder geklemd hield.

‘Nou nou, jij moet van ver komen,’ constateerde haar vader geamuseerd. ‘Laat geworden, gisteravond?’

‘Gaat wel. Uur of vier,’ mompelde Dominique. Ze schoof wat omhoog onder haar dekbed vandaan en leunde op haar elleboog.

Op de plekken waar het felle zonlicht tussen de spleten van haar felgekleurde gordijnen de slaapkamer in kierde, leek het alsof er een schijnwerper naar binnen werd gericht. Haar kleren en pumps, die ze vanacht op een slordige hoop naast haar bed op de grond had laten vallen, waren goed te onderscheiden.

‘Het is altijd goed raak na de tentamenperiode, hè?’ vervolgde Charles Werner. ‘Doet me denken aan de tijd dat je al die eindexamenfeesten had.’

‘Dat was toch wel wat anders,’ zei Dominique schor.

Sinds ze in Amsterdam studeerde en in haar eigen appartement woonde, was haar leven niet meer te vergelijken met haar middelbareschooltijd in Bloemendaal, waar ze de afgelopen drie jaar nauwelijks meer was terug geweest.

‘Hoorde je wel wat ik zei, schatje? Ik moet zo weg,’ herhaalde haar vader.

‘Wanneer kom je terug?’

‘Over acht dagen. En dan moet ik al vrij snel weer weg. Eerst naar Zürich, en dan via Rome naar Tokyo. In totaal drie weken.’

Er verscheen een verongelijkte trek op haar gezicht.

‘Wat? Papa, wij zouden samen naar de States. Dat had je gezegd!’

‘Ja, ja, dat weet ik, meisje! En dat ben ik echt niet vergeten. Maar ik heb niet zoveel keus, met de huidige markt. Ik moet nú m’n zaakjes op orde hebben, anders kan ik de omzet van het hele komende boekjaar wel op m’n buik schrijven.’

‘Toch vind ik het geen stijl.’

‘Maar Do, je begrijpt het toch wel, hè?’ ging hij ernstig verder. ‘Ik maak het goed met je. Echt. Die reis gaan we samen maken, dat heb ik beloofd.’

‘Heb je met een vrouw afgesproken in New York?’ vroeg ze plagerig.

‘Nee, geen tijd voor. Ik zit helemaal volgeboekt met besprekingen.’

Even viel hij stil. ‘Maar wat ik je nog wilde zeggen: omdat ik onze afspraak nu niet kan nakomen, heb ik een ander voorstel voor je.’

‘In plaats van onze reis?’

‘Ja. Ik heb je toch verteld dat ik in een timesharingproject zit met een paar van mijn Duitse en Amerikaanse zakenvrienden?’

Dominique herinnerde zich dat haar vader het daarover had gehad, maar kon zich niet meer precies herinneren waar het over ging. Als haar vader over zaken begon te praten, luisterde ze meestal maar half.

‘Die deal met die zomerhuisjes. Met zes man hebben we drie vakantie-woningen gekocht: eentje in Cancún, eentje in Zuid-Florida en eentje op Aruba. Deels als belegging, deels voor onszelf. En we hebben onderling de tijden verdeeld wanneer we er gebruik van mogen maken. Komende maand heb ik Aruba. Dus...’

Dominique zette grote ogen op. ‘Bedoel je dat we naar Aruba gaan?’

Maar net zei je...’

Hij onderbrak haar. ‘Nee, ik ben zelf weg. Dat heb ik je al gezegd. Dat houdt dus in dat jij...’

Ze liet hem niet uitpraten, maar schoot overeind. ‘Bedoel je dat ik naar je huis op Aruba mag? O pap, super!’

Hij lachte. ‘Ik dacht wel dat je dat een leuk idee zou vinden. Die huis-

jes zijn helemaal compleet, met zwembad, en je kunt er zo in. En ik wil natuurlijk niet dat je daar in je eentje gaat zitten, dus mag je op mijn kosten iemand meenemen. Misschien je vriendje, die jongen waar je het laatst over had?’

‘Wie, Thijs? Nee man, dat is allang voorbij. Wat een eikel was dat. Maar ik weet wel iemand. Komt helemaal goed,’ zei Dominique.

‘Zie maar. Je hebt acht dagen om erover na te denken. En nu moet ik echt weg, anders kom ik te laat op Schiphol. Als ik weer terug ben, regelen we alles voor Aruba. Mail me maar even wanneer je een geschikte heen- en terugvlucht hebt gevonden, dan laat ik Stefanie alles regelen. En ik zal haar vragen ervoor te zorgen dat er ook iets te eten in het huisje is als jullie aankomen.’

Dominique wilde best zelf een vlucht boeken, maar wist dat haar vader de reis via zijn bedrijf kon verrekenen, als hij dat door zijn secretaresse liet doen.

‘Komt in orde,’ beloofde ze. ‘Dag pap, tot volgende week!’

Zodra ze de verbinding had verbroken, drukte ze een van de sneltoetsen op haar mobiel in. Ongeduldig wachtte ze tot er werd opgenomen.

2

Met haar handen onder haar hoofd lag Lilian naar de balken van de kleine zolderkamer te staren. Het was laat geworden vannacht en ze had het nodige gedronken. Haar blik ging door het kamertje. Ze woonde hier nu een week. Het was tijdelijk en het was onderhuur, maar in elk geval was het betaalbaar en hoefde ze de douche niet te delen met zes andere mensen, zoals in het huis waar ze het afgelopen halfjaar had gewoond.

Aan de waslijn die tussen haar klerenkast en het raam gespannen was, hingen een paar van haar shirts en topjes. Tegen de wand van de dakkapel hing de poster die ze ooit uit haar ouderlijk huis had meegenomen en die ze naar elk nieuw adres meesleepte: een reproductie van de rood-blauwe *Madonna van Melun* van de middeleeuwse schilder Jean Fouquet. Ze was er ontzettend aan gehecht en het was een van de redenen geweest om kunstgeschiedenis te gaan studeren. Haar bureaustoel stond strak onder haar bureau geschoven, zodat er tenminste enige loopruimte was.

Klein was het wel. Waarom was haar vader niet net zo rijk als die van Do? Dan had ze nu ook haar eigen etage in de Rivierenbuurt gehad. En dan zou ze ook in zo'n villa met huishoudster in Bloemendaal zijn opgegroeid, in plaats van in een bovenwoning in Haarlem-Noord.

Haar mobieltje wekte haar uit haar overpeinzingen. Ze keek op het schermpje, trok verbaasd haar wenkbrauwen op en hield het toestelletje tegen haar oor. 'Do! Ben jij al wakker?'

'Ja, m'n vader belde me. Hij moest vroeg naar Schiphol,' klonk het aan de andere kant. 'Jij bent ook al vroeg op.'

'Altijd.'

‘Slechte gewoonte. Moet je afleren.’

Lilian glimlachte geamuseerd. Dominique was haar beste vriendin. Ze gingen al vanaf groep 1 van de basisschool met elkaar om. In die tijd woonde Do’s hele gezin nog bij elkaar in de Indische buurt in Haarlem. Al van jongs af aan was Do de meest ondernemende van hun tweeën geweest; ze zat altijd vol plannen en ideeën. Sinds ze studeerden hadden ze minder contact met elkaar, hoewel ze alle twee lid waren van dezelfde studentenvereniging. Do zat vanaf het begin vol enthousiasme in allerlei commissies en later zelfs in het bestuur, terwijl Lilian zelf nauwelijks actief was als lid en eigenlijk alleen kwam opdagen wanneer de vereniging een feest of borrel organiseerde.

‘Lil, luister. Wat ga jij doen in de vakantie?’ vroeg Dominique.

‘Ik weet het nog niet. M’n ouders vroegen of ik weer eens meeding naar een camping in Frankrijk, maar daar heb ik niet zo’n zin in. En jij? Je ging toch met je vader naar Amerika?’

‘Gaat niet door. In plaats daarvan mag ik naar Aruba.’

‘Wauw!’

‘Ja, zeg dat wel. En raad eens: ik mag iemand meenemen!’

Even wist Lilian niet wat ze moest zeggen. Toen viel het kwartje: ‘Je bedoelt mij? Mag ik mee naar Aruba?’

‘Tenzij je liever naar een Franse camping gaat natuurlijk,’ zei Dominique droog. ‘Ja, ik bedoel jou. Wil je? Businessclass vlucht, we hebben daar een huisje met een zwembad en een grote koelkast vol chardonnay en m’n vader betaalt ons hele verblijf. Inclusief de reis.’

‘Niet te geloven!’ Lilian sloot haar ogen en bracht een hand naar haar voorhoofd. ‘Ja, natuurlijk wil ik dat. Dus...’

‘Dus dan gaan we gewoon. Volgende week komt m’n vader terug en dan moet ik alles geregeld hebben. We kunnen er binnen twee weken al zitten.’

Lilian zat inmiddels rechtovereind. ‘En hoe lang?’

‘M’n vader heeft dat huisje een maand. Zo lang mogen we er ook zitten.’

‘Helemaal geweldig! Dat is een stuk beter dan met de vouwwagen naar Normandië!’

‘Ja, toch? Ik zal de secretaresse van m’n vader zo snel mogelijk de tickets laten regelen.’

‘Oké, bel me als je meer nieuws hebt.’

‘Yo!’

De slaap uit haar ogen wrijvend stond Lilian op. Als ze over ruim een week voor een maand naar Aruba ging, moest ze voorbereidingen treffen. Haar ouders moesten worden ingelicht, haar kleren uitgezocht. Bikini kopen, geld wisselen, rekeningen betalen. Mailtjes sturen.

3

‘Fijn dat je kon komen, Dominique, we wilden dit echt even doorpraten.’

Dominique glimlachte om zijn formele taalgebruik. ‘Geen probleem, meneer de Groot. Ik was allang blij dat ik mocht mee-eten.’

Het was vertrouwd en toch ook altijd een beetje raar voor haar om bij Lilians ouders aan tafel te zitten. Dominique kende dit huis al zolang ze zich kon herinneren. Als kleuter kwam ze hier al spelen. In die tijd waren hun moeders goed bevriend en woonden Do en haar ouders hier niet ver vandaan, in de Molukkenstraat, in een rijtjeshuis met een piepklein tuintje. Zeker in vergelijking met de enorme tuin die ze later bij haar vader in Bloemendaal had.

‘Jij mag altijd mee-eten, Dominique, dat weet je toch?’ zei Lilians moeder, terwijl ze de schaal met aardappelen doorgaf.

Ze zaten met zijn vijven aan de eettafel in de wat ouderwets ingerichte woonkamer van de familie De Groot. Op de schoorsteenmantel stond een grote pendule, die statig tikte. Dominique keek naar Lilian, die haar blik op haar bord gericht hield en haar draadjesvlees sneed. Haar jongere zusje Betty, die naast haar zat, kon haar ogen niet van Dominique afhouden.

‘Dat weet ik en daar ben ik blij om,’ antwoordde Do. ‘In Amsterdam eten Lil en ik ook weleens samen, al is dat een stuk minder vaak dan vroeger.’

‘Wie kookt er eigenlijk bij je vader thuis?’ vroeg Lilians moeder.

‘Meestal Helga.’

‘Jullie huishoudster,’ begreep Lilians moeder. ‘Die heb ik weleens gesproken, ja. Aardig mens.’ Ze keek de tafel rond om te zien of iedereen voorzien was en schoof de schaal met sperziebonen in de richting van

haar oudste dochter. ‘En kom je nog weleens bij je moeder?’

‘Tegenwoordig niet meer zo vaak.’ Do prakte haar aardappelen. ‘Sinds ze een nieuwe relatie heeft, gaan we niet meer zo goed met elkaar om.’ Lilians moeder keek haar opmerkzaam aan. ‘Waar woont ze nu dan? En hoe is het met haar?’

‘Wel goed, geloof ik. Ze woont al een tijdje in Alkmaar, bij haar vriend.’ Voordat zijn vrouw op dat onderwerp kon doorgaan, zei Lilians vader: ‘Maar eigenlijk zitten we nu bij elkaar om over iets heel anders te praten.’

‘Precies, Aruba,’ zei Lilian snel, blij dat de ongemakkelijke omtrekende manoeuvres achter de rug waren.

‘Ik heb het gehoord,’ viel Betty haar enthousiast bij. ‘Jullie gaan chillen op de Antillen, hè? Echt vet cool. Mag ik mee?’

‘Geen sprake van!’ sprak haar vader beslist. ‘We moeten het er zelfs eerst over hebben of Lilian wel meegaat.’

Lilian zuchtte. Dit was precies de reactie die ze had verwacht.

‘Eerlijk gezegd zijn we niet onverdeeld blij met dit initiatief,’ vervolgde Lilians vader, met een ernstige blik op Do. ‘Het komt allemaal wat plotseling. En we hadden al andere plannen.’

‘We kijken erg uit naar onze vakantie in Normandië,’ viel Lilians moeder hem bij. ‘Ook omdat dit misschien wel de laatste keer zal zijn dat Lilian met ons meegaat.’

‘Mama, doe alsjeblieft niet zo dramatisch!’ zei Lilian geïrriteerd.

Geamuseerd keek Dominique van de een naar de ander. Het was lang geleden dat ze zichzelf onderdeel van een gezin had gevoeld. Al op de middelbare school was ze eraan gewend om in haar eentje voor de televisie te eten, of hooguit in gezelschap van haar vader of Helga.

‘Waar het ons om gaat,’ zei Lilians vader met een serieus gezicht, ‘is dat we wel precies willen weten waar we aan toe zijn. Hoe alles geregeld is, wat we ons moeten voorstellen bij jullie verblijf daar.’

‘Wat denk je zelf, pap? Het is een luxe vakantiehuis, natuurlijk is alles daar goed geregeld.’

‘Ik wil graag wat antwoorden van Dominique,’ wees haar vader haar terecht.

Dominique at langzaam haar mond leeg voordat ze antwoord gaf. Ze kende Lilians vader: hij was een rustige man die al sinds jaar en dag op een verzekeringskantoor werkte. Zijn vrouw zat in de ouderraad van hun vroegere school en hielp twee keer per week in de bibliotheek. Dit waren heel andere mensen dan haar eigen ouders, veel minder internationaal gericht dan haar vader en veel minder vrij dan haar moeder. Ze moest proberen de juiste toon te treffen, anders werd het een moeilijke avond voor Lil.

‘Mijn vader heeft alles geregeld,’ zei ze rustig. ‘Hij wil natuurlijk ook niet dat ik risico’s loop, daarom heeft hij deze hele reis goed georganiseerd.’ Ze zei er maar niet bij dat het meeste regelwerk door zijn secretaresse was gedaan, en ze probeerde zo overtuigend mogelijk over te komen. ‘We zijn vier weken daar en vliegen businessclass heen en weer.’

‘Gaan jullie via Curaçao?’ vroeg Lilians vader.

Do schudde haar hoofd. ‘Rechtstreeks, met de KLM. Daar heeft mijn vader een frequent flyer-account.’

De ouders van Lilian keken elkaar even aan.

‘Wat kost dat wel niet?’ wilde Lilians moeder weten.

‘Ik zou het niet weten. Mijn vader regelt dat allemaal via zijn werk. Net als dat huisje. Volgens hem kost het ons privé helemaal niks.’

Lilians vader keek haar onderzoekend aan. ‘Dus jullie gaan in feite helemaal gratis? Hoe is zoiets mogelijk?’

Dominique haalde haar schouders op en schonk hem een stralende glimlach. ‘Ik zou het ook niet weten, hoor. Wat ik wél weet, is dat mijn vader een paar van dat soort huisjes heeft, als belegging. En als hij de tijd dat hij erin mag zitten niet gebruikt, staat zo’n huisje leeg. Dat zou zonde zijn, toch?’

‘Maar hoe gaat dat dan?’ drong Lilians moeder aan. ‘Jullie komen daar aan en dan moeten jullie op zoek naar een onbekend adres ergens in de wildernis? Dat vind ik helemaal geen prettig idee.’

‘Nee, integendeel juist,’ antwoordde Dominique snel. ‘Als wij daar aankomen, worden we van het vliegveld opgehaald en naar ons huisje gebracht. Dat heeft m’n vader geregeld. En dat huisje staat op een

resort. Daar kan niet iedereen komen en er is bewaking. Volgens mijn vader is het volkomen veilig. Bovendien is er altijd een opzichter aanwezig die het huisje op orde houdt voor mijn vader en zijn zakenpartners. Die man is in vaste dienst en weet dat Lil en ik daar zitten, dus hij kan ook een oogje in het zeil houden.'

'Dat klinkt al een stuk beter,' zei Lilians vader met een blik op zijn vrouw. 'Kunnen wij de contactgegevens van die man krijgen?'

'Natuurlijk. Die mail ik morgen wel even door,' beloofde Dominique. Ze glimlachte naar Lilian, die zich zo veel mogelijk op de vlakte leek te houden.

'Ik vind het nog steeds jammer dat je niet met ons meegaat naar Frankrijk,' zei Lilians vader tegen zijn dochter. 'Maar eigenlijk zie ik verder geen redenen waarom je niet met Dominique mee zou kunnen.'

'En we moeten goede afspraken maken, jongedame,' voegde Lilians moeder daaraan toe. 'Want je bent nog maar eenentwintig.'

'Ik ben bijna tweeëntwintig,' antwoordde Lilian koeltjes, 'en bijna afgestudeerd.'

'En ik ben al vijftien, maar ik mag natuurlijk weer niet mee,' zei Betty verongelijkt.

'Nee, Bets, jij gaat gezellig met je vader en mij mee naar Normandië.' Hoewel Lilians moeder glimlachte toen ze dit zei, lachten haar ogen niet mee.

4

Terug in Amsterdam, later die avond, was Lilian zichtbaar opgelucht. Ze hadden hun fietsen uit de fietsflat tegenover het station gehaald en waren op weg naar het huis van Dominique, waar ze met een fles prosecco op de bank zouden ploffen om het te vieren. Ze hadden slalomend tussen de toeristen door het Damrak achter zich gelaten en zetten nu via de Vijzelstraat koers naar het Marie Heinekenplein.

‘Ik had nooit gedacht dat ze zo makkelijk akkoord zouden gaan,’ zei Lilian. ‘Toen mijn moeder daarnet zo stellig zei dat ze er problemen mee hadden dat ik niet met hen op vakantie zou gaan, zag ik het somber in.’

‘Pff,’ reageerde Dominique. ‘Je bepaalt toch zeker zelf waar je heen gaat?’

‘Ja, voor jou ligt dat veel makkelijker. Maar mijn ouders doen soms zo moeilijk. En ik wil geen ruzie.’

Dominique moest hard trappen. Ze reed al jaren op een bont beschilderde omafiets, terwijl Lilian een vrij nieuwe fiets met versnellingen had. ‘Niet zo hard,’ protesteerde ze. ‘Dat houdt dit ouwe krot nooit bij.’ ‘Waarom koop je geen nieuwe?’ vroeg Lilian. ‘Je hebt deze al honderd jaar.’

‘Daar gaat het niet om. Dit is een fiets waar ik me lekker op voel, want er zit veel van mezelf in. Dat glimmende snelheidsmonster van jou is gewoon een gebruiksvoorwerp en je moet hem met vier sloten vastzetten om te voorkomen dat hij gejat wordt.’

Lilian had geen zin om erop in te gaan. Ze wist dat dit een verschil tussen hen was dat ontstaan was door de manier waarop ze waren opgevoed. Haar eigen ouders hadden het niet zo breed, maar wilden wel dat hun kinderen op goede fietsen reden. Dat had ze van jongs af

aan meegekregen, dus had ze zowel in Amsterdam als in Haarlem een degelijke fiets staan.

‘Dat deed je goed,’ zei ze, ‘met dat praatje over de veiligheid van ons huisje. Is het echt zo dat je vader iemand betaalt om op ons te letten?’ Lachend gooide Dominique haar hoofd in haar nek. ‘Ga nou toch weg, dat geloof je toch zelf niet? Dat timesharinggroepje van papa betaalt inderdaad iemand om hun huisje te onderhouden, maar die man gaat natuurlijk niet op ons letten, of zo. Ik denk dat hij moet zorgen dat het huisje in orde is als wij erin gaan. En dat het weer netjes is als wij vertrokken zijn. Verder zou het me verbazen als we die vent ooit te zien krijgen.’

Lilian keek haar van opzij aan. Ook al kende ze Dominique al heel lang, ze verbaasde zich nog regelmatig over haar. Alleen al Do’s vermogen om de zaken zo licht op te nemen; niet alleen nu met de Aruba-reis, maar bijvoorbeeld ook met haar tentamens. Lilian kon zich bijna niet voorstellen dat iemand zich daar amper druk om kon maken. Terwijl zijzelf heel hard studeerde en zich er dan toch nog zorgen over maakte of ze wel voldoende had gehaald, rolde Dominique altijd free-wheelend door haar tentamens, alsof het haar allemaal niet zoveel kon schelen.

En nu nam Dominique de hele trip naar Aruba ook weer zo luchtig op, terwijl Lilian, als ze eerlijk was, er zelfs een beetje tegen opzag. Alsof het misschien weleens zou kunnen tegenvallen. Maar die gedachte schudde ze meteen van zich af. Ze was blij dat ze hier een tijdje wegging. Er was genoeg dat ze voorlopig graag achter zich wilde laten. Er was de laatste tijd te veel gebeurd. Dingen waar ze niet met Dominique over kon praten, al was die haar beste vriendin.

‘... dat hebben we allemaal gehad,’ hoorde ze Dominique zeggen. ‘Het belangrijkste is nu dat we gaan regelen en inpakken. Over vier dagen gaan we al weg!’

Lilian beseftte dat ze even niet had opgelet, maar kreeg niet de indruk dat ze veel gemist had. Dus stemde ze enthousiast in.

De twee vriendinnen reden het laatste stukje naar Dominiques huis over de stoep. Ze zetten hun fietsen vast aan een lantaarnpaal naast het

portiek en klommen al pratend de steile stenen trap op naar Dominique's voordeur op één hoog.

'Zo. Welkom in Casa Werner. Ik zal meteen de bubbels uit de koelkast halen,' zei Dominique terwijl ze doorliep naar de keuken.

Lilian ging in de woonkamer voor het raam staan en keek naar buiten.

'We gaan echt,' zei ze dromerig. 'Ik kan het bijna niet geloven, maar we gaan echt. Naar Aruba!'

Toen Dominique even later de prosecco inschonk, keek ze peilend naar haar vriendin. Ze had al een tijdje de indruk dat er iets was waarover Lilian niet wilde praten. Aandringen hielp niet, wist ze uit ervaring. Ze zou moeten afwachten tot Lilian er zelf over begon. Maar daar maakte ze zich geen zorgen over: de komende vier weken zouden ze zo'n beetje elke dag samen zijn. Dan kwam er een moment waarop Lilian haar in vertrouwen zou nemen.

Ze gaf Lilian een van de glazen. 'Cheers, op Aruba. En op alle Arubaanse mannen die wij het hoofd op hol gaan brengen!'

'Op Aruba!'